

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku
w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Elżbieta Lemańska
Sędziowie	sędzia WSA Małgorzata Roleder (spr.) asesor sądowy WSA Barbara Romanczuk
Protokolant	sekretarz sądowy Natalia Paulina Janowicz

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 29 listopada 2022 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Bielsku Podlaskim
na uchwałę Rady Miasta Bielsk Podlaski
z dnia 9 listopada 2018 r. nr XLIX/413/18
w sprawie „Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie miasta
Bielsk Podlaski” w brzmieniu nadanym uchwałą Rady Miasta Bielsk Podlaski
z dnia 29 marca 2022 roku nr XLVIII/363/22

stwierdza nieważność § 10 ust. 9 oraz § 13 ust. 1, 3, 5 zaskarżonej uchwały

Wyrok
Postanowienie

z dnia 29.11.22r. sygn. akt II SA/Bk 712/22
jest prawomocny(=) od dnia 21.01.2023r.

podpis sędziego/referendarza sądowego

Helena

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Starszy sekretarz sądowy
Katarzyna Derewońko

UZASADNIENIE

Rada Miasta Bielsk Podlaski podjęła dnia 9 listopada 2018 r. uchwałę nr XLIX/413/18 w sprawie regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie miasta Bielsk Podlaski, działając m.in. na podstawie art. 19 ust. 3 - 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. z 2018 r., poz. 1152 i 1629 ze zm., dalej: „u.z.z.w.”). Regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie miasta Bielsk Podlaski stanowi załącznik do ww. uchwały (dalej: „Regulamin”).

Następnie uchwałą z dnia 29 marca 2022 r. nr XLVIII/363/22 Rada Miasta Bielsk Podlaski dokonała zmiany ww. uchwały w ten sposób, że postanowieniom § 10, § 11, § 12 i § 13 nadano nowe brzmienie. Między innymi w § 10 ust. 9 Regulaminu wskazano, że „podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci, przed rozpoczęciem budowy przedkłada przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu sporządzony plan sytuacyjny, o którym mowa w art. 19a ust. 6 celem sprawdzenia, czy uwzględnia on wydane warunki przyłączenia do sieci”. W treści § 13 ust. 1 Regulaminu stwierdzono, że „podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci przed przystąpieniem do robót składa w przedsiębiorstwie wodociągowo-kanalizacyjnemu, z co najmniej 3 - dniowym wyprzedzeniem podanie o odbiór przyłącza wodociągowego oraz wykonanie przyłączenia do linii wodociągowej i/lub odbiór przyłącza kanalizacyjnego. Do podania załącza plan sytuacyjny oraz w przypadku lokalizacji przyłącza w pasie drogi, zgodę na lokalizację urządzenia niezwiązanego z potrzebami zarządcy drogi. Po wykonaniu przyłącza zgłasza telefonicznie gotowość do odbioru”. Wedle § 13 ust. 3 Regulaminu „przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne dokonuje sprawdzenia zgodności wykonanych prac z wydanymi warunkami przyłączenia i sporządzonym planem sytuacyjnym. Przedsiębiorstwo ma prawo odmówić odbioru przyłącza i przyłączenia nieruchomości do sieci, jeśli przyłączy zostało wykonane bez zgody przedsiębiorstwa lub niezgodnie z wydanymi warunkami”. W § 13 ust. 5 Regulaminu wskazano zaś, że „przed zasypaniem podmiot przyłączany zobowiązany jest zlecić uprawnionej jednostce

geodezyjnej wykonanie inwentaryzacji powykonawczej zgodnie z obowiązującymi przepisami Prawa Budowlanego”.

Powyższą uchwałę zaskarżył Prokurator Rejonowy w Bielsku Podlaskim w zakresie: § 10 ust. 9 oraz § 13 ust. 1, 3 i 5 Regulaminu. Uchwale zarzucił wydanie jej z istotnym naruszeniem prawa, tj.: art. 7 Konstytucji RP, art. 6 ust. 2, 3, i 4, art. 15 ust. 4, art. 19 ust. 5 u.z.z.w. oraz art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713, dalej jako: „u.s.g.”) poprzez przekroczenie delegacji ustawowej i uregulowanie szeregu kwestii oraz nałożenie obowiązków bez podstawy prawnej oraz w sposób sprzeczny z przepisami u.z.z.w., a mianowicie:

- 1) określenie w § 10 ust. 9 Regulaminu, że podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci przed rozpoczęciem budowy przekłada przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu sporządzony plan sytuacyjny, o którym mowa w art. 19a ust. 6 u.z.z.w. celem sprawdzenia, czy uwzględnia on wydane warunki przyłączenia do sieci, podczas gdy żadne przepisy u.z.z.w. nie upoważniają Gminy do regulacji tego w Regulaminie i do nakładania obowiązków na etapie budowy przyłącza;
- 2) określenie w § 13 ust. 1 Regulaminu przesłanek, które podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci przed przystąpieniem do robót musi złożyć w przedsiębiorstwie wodociągowo-kanalizacyjnym oraz terminu ich dostarczenia, a mianowicie: dołączenia do podania planu sytuacyjnego oraz w przypadku lokalizacji przyłącza w pasie drogi zgody na lokalizację urządzenia niezwiązanego z potrzebami zarządcy drogi, podczas gdy żadne przepisy u.z.z.w. nie upoważniają Gminy do regulacji tego w Regulaminie i do nakładania obowiązków na etapie budowy przyłącza;
- 3) określenie w § 13 ust. 3 Regulaminu, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne dokonuje sprawdzenia zgodności wykonanych prac z planem sytuacyjnym i ma prawo odmówić odbioru przyłącza i przyłączenia nieruchomości do sieci, jeśli przyłączy zostało wykonane bez zgody przedsiębiorstwa lub niezgodnie z wydanymi warunkami, poprzez umieszczenie dodatkowego zapisu „bez zgody”, w sytuacji gdy u.z.z.w. tego nie przewiduje;

- 4) określenie w § 13 ust. 5 Regulaminu dodatkowych obowiązków poprzez wskazanie, że przed zasypaniem podmiot przyłączany zobowiązany jest zlecić uprawnionej jednostce geodezyjnej wykonanie inwentaryzacji powykonawczej zgodnie z obowiązującymi przepisami Prawa Budowlanego, podczas gdy u.z.z.w. tego nie określa i wykracza to poza ustawowe określenie sposobu odbioru.

Skarżący Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części dotyczącej § 10 ust. 9 i § 13 ust. 1, 3 i 5.

W uzasadnieniu skargi Prokurator przedstawił szeroką argumentację na poparcie podnoszonych zarzutów, odwołując się przy tym do licznych orzeczeń wojewódzkich sądów administracyjnych rozstrzygających omawianą problematykę. Prokurator zwrócił uwagę, że regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków nie może wykraczać poza materię przewidzianą w art. 19 ust. 5 u.z.z.w. Przepis ten nie przyznaje radzie miasta prawa do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w powołanym przepisie, ani podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż oznaczałoby to wykroczenie poza zakres regulacji ustawowej. Ponadto zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą w uchwale nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych i rozporządzeń. W uchwale mogą znaleźć się tylko takie postanowienia, których przedmiot mieści się w zakresie wyznaczonym w art. 19 ust. 5 u.z.z.w. Zdaniem Prokuratora, wszelkie odstępstwa od katalogu sformułowanego w tym przepisie, opisane w skardze, przesądzają o naruszeniu przepisu upoważniającego. Na tej podstawie Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności wskazanej uchwały w powyższym zakresie.

W odpowiedzi na skargę Rada Miasta Bielsk Podlaski wniosła o oddalenie skargi w całości. Wskazała, że celem wprowadzenia § 10 ust 9 Regulaminu było zagwarantowanie możliwości sprawdzenia czy podmiot ubiegający się o przyłączenie uwzględnił i zrealizował warunki określone w wydanych warunkach przyłączenia do sieci. Sprawdzenie przez Przedsiębiorstwo planu sytuacyjnego, o którym mowa w § 10 ust. 9 Regulaminu pozwala na potwierdzenie realizacji wymogów zawartych w warunkach przyłączenia, t.j. rodzaj materiału i średnica z jakiego powinno zostać wykonane przyłącze, głębokość przykrycia przewodu rurociągu, zachowanie spadków, a także odpowiednich średnic studni rewizyjnych. Dokonanie sprawdzenia

przed przystąpieniem do realizacji daje szansę na wyeliminowanie błędów i niezgodności w wykonaniu przyłącza i uniknięcia ryzyka odmowy jego odbioru. Odnosząc się do regulacji § 13 ust. 1 Regulaminu wskazała, że jest ona związana z przygotowaniem do odbioru przyłącza i dokonania podłączenia do sieci wodociągowej. Złożenie dokumentów pozwala na zaplanowanie pracy z uwzględnieniem czasu na odbiory, a dołączona zgoda uniemożliwia przerywanie prac przez osoby trzecie np. policję, sąsiadów. Rada Miasta Bielsk Podlaski podkreśliła, że upoważnienie ustawowe do uchwalenia regulaminu zbiorowego zaopatrzenia w wodę oraz zbiorowego odprowadzenia ścieków, jak również szczególna procedura w tym zakresie, mają na celu uszczegółowienie zapisów ustawowych w sposób najbardziej adekwatny dla potrzeb danego Przedsiębiorstwa i sposobu jego funkcjonowania. Działania prewencyjne jako eliminacja zagrożeń i utrzymanie bezpieczeństwa zdrowotnego jakości wody są również realizowane poprzez sprawdzanie realizacji warunków przyłączenia do sieci urządzeń wodociągowych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku zważył, co następuje.

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2022, poz. 329 ze zm. - dalej: „p.p.s.a.”), sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Kontroli sądu administracyjnego poddane zostały między innymi akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej (art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a.). Sąd uwzględniając skargę na uchwałę stwierdza jej nieważność w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 p.p.s.a.).

Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia prawa, ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa, które prowadziłoby do zastosowania tej sankcji. Zauważyć jednak należy, że przepisy ustawy o samorządzie gminnym przewidują dwa rodzaje naruszeń prawa, jakie mogą być wywołane przez ustanowienie tych aktów. W myśl bowiem art. 91 ust. 1 u.s.g., organ

nadzoru może orzec o nieważności uchwały organu gminy w całości lub w części, w razie stwierdzenia, że jest ona sprzeczna z prawem. W przypadku zaś nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się wyłącznie do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa (art. 91 ust. 4 u.s.g.). Przytoczony przepis, wyróżniając kategorie wad uchwał organów gminy (istotne naruszenie prawa oraz nieistotne naruszenie prawa), nie określa jednak rodzaju wad, które należą do tych kategorii.

W tym zakresie w orzecznictwie sądowym za istotne naruszenie prawa (będące podstawą do stwierdzenia nieważności aktu) przyjmuje się wydanie aktu bez podstawy lub z naruszeniem podstawy do podjęcia uchwały. Wskazuje się tu, że akt prawa miejscowego nie może naruszać nie tylko przepisów ustawy zawierających delegacje do jego ustanowienia, ale również przepisów Konstytucji oraz innych ustaw pozostających w pośrednim lub bezpośrednim związku z regulowaną materią.

Przeprowadzając ocenę prawidłowości realizacji przyznanych gminie kompetencji prawotwórczych, Sąd miał także na uwadze zasadę legalizmu (art. 7 Konstytucji RP), w myśl której w państwie praworządnym wszelka działalność władcza wymaga podstaw prawnych. Sposób wykorzystywania kompetencji przez organy publiczne nie jest wyrazem arbitralności ich działania, lecz wynikiem realizacji przekazanych im uprawnień. Działania wykraczające poza ramy tych uprawnień pozbawione są legitymacji. Oznacza to, że rada gminy nie ma prawa do samoistnego, czyli nie znajdującego podstawy w normie ustawowej, kształtowania prawa na obszarze gminy. Każda norma kompetencyjna musi być interpretowana i realizowana tak, aby nie naruszała innych przepisów aktów prawnych wyższego rzędu. Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa, z uwzględnieniem przepisów regulujących daną dziedzinę.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, że skarga, jak również zawarte w niej zarzuty świadczące o nieważności zaskarżonej części uchwały (istotności naruszenia prawa) są w pełni zasadne.

Upoważnienie do podjęcia uchwały w sprawie spornego regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków znajduje się w art. 19 ust. 5 u.z.z.w., zgodnie z którym regulamin powinien określać prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo – kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym: 1) minimalny poziom

usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków; 2) warunki i tryb zawierania umów z odbiorcami usług; 3) sposób rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach; 4) warunki przyłączania do sieci; 5) warunki techniczne określające możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych; 6) sposób dokonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne odbioru wykonanego przyłącza; 7) sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków; 8) standardy obsługi odbiorców usług, w tym sposoby załatwiania reklamacji oraz wymiany informacji dotyczących w szczególności zakłóceń w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków; 9) warunki dostarczania wody na cele przeciwpożarowe.

Przepis art. 19 u.z.z.w. ściśle zatem określa zakres spraw, które mogą stać się przedmiotem unormowania w formie uchwały rady gminy. W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że wskazując zakres przedmiotowy zagadnień, które mogą być objęte regulaminem, ustawodawca posłużył się sformułowaniem imperatywnym „regulamin określa”, co oznacza że jego treść musi bezwzględnie odpowiadać zakresowi delegacji ustawowej (por. wyrok NSA z 12 lutego 2008 r., sygn. akt II OSK 2033/06, wyrok NSA z 13 lutego 2018 r., sygn. akt II OSK 994/16). Jednocześnie wszelkie odstępstwa od katalogu sformułowanego w tym przepisie przesądzą o naruszeniu przepisu upoważniającego, jak i konstytucyjnej zasady praworządności w zakresie legalności aktu prawa miejscowego, co stanowi istotne naruszenie prawa, którego skutkiem jest stwierdzenie jego nieważności w całości bądź w części. Taką samą wadą dotknięte są te z postanowień aktu prawa miejscowego, które wprawdzie odnoszą się do materii wskazanej w powołanym art. 19 u.z.z.w., ale w zakresie uregulowanym już wyczerpująco w ustawie bądź rozporządzeniu wykonawczym i albo stanowią powtórzenie rozwiązań ustawowych albo regulują te same kwestie w sposób odmienny.

Z taką też kategorią naruszenia prawa mamy do czynienia w przypadku § 10 ust. 9 załącznika do zaskarżonej uchwały, który jak słusznie podnosi Prokurator w sposób istotny narusza art. 19 ust. 5 u.z.z.w. Stanowisko to Sąd w składzie obecnym w pełni podziela, albowiem zgodne jest ono z obowiązującą linią orzecznictwa sądowoadministracyjnego formułowaną w omawianym zakresie. Wskazując w tym przepisie, że podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci, przed

rozpoczęciem budowy przekłada przedsiębiorstwu wodociągowo - kanalizacyjnemu sporządzony plan sytuacyjny, o którym mowa w art. 19a ust. 6 u.z.z.w., celem sprawdzenia czy uwzględnia on wydane warunki przyłączenia do sieci, Gmina niewątpliwie przekroczyła upoważnienie ustawowe. Jak słusznie podnosi Prokurator, przepisy u.z.z.w. wskazują jedynie na warunki przyłączenia do sieci, natomiast nie upoważniają Gminy do określania przesłanek jakie muszą być spełnione przed rozpoczęciem budowy, w tym uzależniających przystąpienie do prac zmierzających do przyłączenia nieruchomości do sieci od wcześniejszego uzgodnienia dokumentacji technicznej z przedsiębiorstwem wodociągowo – kanalizacyjnym czy też kontroli przez przedsiębiorstwo wykonywanych prac przyłączeniowych. Jak wskazał WSA w Białymstoku w wyroku z 7 września 2021 r. II SA/Bk 652/21, budowa przyłącza jest rodzajem procesu budowlanego i jego rozpoczęcia ustawodawca nie uzależnił od stanowiska dostawcy wody i odbiorcy ścieków. Co więcej zgodnie z art. 15 ust. 2 u.z.z.w. realizację budowy przyłączy do sieci oraz studni wodomierzowej, pomieszczenia przewidzianego do lokalizacji wodomierza głównego i urządzenia pomiarowego zapewnia na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci. Z przepisu tego wynika, że odpowiedzialność za budowę przyłącza do sieci ponosi wyłącznie osoba ubiegająca się o to przyłączenie. Rada Gminy upoważniona jest zgodnie z art. 19 ust. 5 pkt 4 - 6 u.z.z.w. określić warunki przyłączania do sieci, techniczne warunki określające możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych oraz sposób dokonywania odbioru przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wykonanego przyłącza. Oznacza to, iż czynności techniczno-kontrolne zostały przesunięte na etap samego odbioru przyłącza (por. wyrok WSA w Rzeszowie z 3 grudnia 2019 r., II SA/Rz 1134/19, wyrok WSA we Wrocławiu z 5 marca 2019 r., II SA/Wr 820/18 i wyrok WSA w Łodzi z 4 lutego 2020 r., II SA/Łd 804/19).

Podobnie w § 13 ust. 1 Regulaminu, Gmina wskazała na przesłanki, które podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci musi spełnić przed przystąpieniem do robót, a mianowicie na obowiązek dostarczenia przedsiębiorstwu wodociągowo - kanalizacyjnemu w określonym terminie wskazanych dokumentów, a mianowicie: dołączyć do podania o odbiór przyłącza wodociągowego - plan sytuacyjny oraz w przypadku lokalizacji przyłącza w pasie drogi - zgodę na lokalizację urządzenia niezwiązanego z potrzebami zarządcy drogi. Tymczasem omawiane przepisy

u.z.z.w. nie upoważniają Gminy do regulacji tego w Uchwale i do nakładania obowiązków na etapie budowy przyłącza. Żadne przepisy prawa nie uzależniają bowiem przystąpienia do rozpoczęcia prac realizacyjnych w zakresie przyłącza (projektowych lub budowlano - montażowych) od spełnienia powyższego warunku.

Natomiast określenie w § 13 ust. 3 Regulaminu, że przedsiębiorstwo wodociągowo - kanalizacyjne dokonuje sprawdzenia zgodności wykonanych prac z sporządzonym planem sytuacyjnym i ma prawo odmówić odbioru przyłącza i przyłączenia nieruchomości do sieci, jeżeli przyłącze zostało wykonane bez zgody przedsiębiorstwa nie odpowiada treści cytowanej ustawy, z uwagi na umieszczenie dodatkowego zapisu „bez zgody” w sytuacji, gdy u.z.z.w. tego nie przewiduje. W tym miejscu zauważyć należy, że zgodnie z art. 15 ust. 4 u.z.z.w. przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o przyłączenie nieruchomości do sieci, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług. Ustawa nie umożliwia zatem określania negatywnych przesłanek odmowy przyłączenia. Przeciwnie z powyższej regulacji wynika istniejący po stronie przedsiębiorcy obowiązek przyłączenia do sieci, w sytuacji gdy określone warunki zostały spełnione. Organ stanowiący nie ma zatem uprawnień do formułowania w regulaminie przesłanek stanowiących przeszkodę w przyłączeniu nieruchomości do sieci, lecz do określenia warunków, które należy spełnić aby nieruchomość została do sieci przyłączona. Powyższe rozróżnienie ma znaczenie, szczególnie dla odbiorcy usług, który w wypadku spełnienia określonych w regulaminie warunków, ma podstawy oraz prawo oczekiwać, że jego wniosek o przyłączenie do sieci zostanie uwzględniony. Warunki przyłączenia do sieci, jak również techniczne warunki określające możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych powinny być określone w regulaminie a zatem nie przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne. Takie uregulowanie omawianej kwestii ma m.in. chronić odbiorców usług przed dowolnym skorzystaniem przez przedsiębiorstwo z kompetencji prawotwórczych (por. wyrok WSA w Białymstoku z 25 stycznia 2021 r. II SA/Bk 57/21, wyrok WSA we Wrocławiu z 5 marca 2019 r. II SA/WR 820/18). W tym kontekście za istotnie naruszające prawo uznać należy uzależnienie przystąpienia do wykonania robót przyłączeniowych od wcześniejszego sprawdzenia zgodności wykonanych prac z sporządzonym planem sytuacyjnym. Jak już to wyżej wskazano,

budowa przyłącza jest rodzajem procesu budowlanego i jego rozpoczęcia ustawodawca nie uzależnił od stanowiska dostawcy mediów i odbiorcy ścieków (od uprzedniego uzyskania warunków przyłączenia). W orzecznictwie sądowym zwraca się jednolicie uwagę, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne powinno mieć zapewnioną pewną formę kontroli nad sposobem wykonania przyłącza, jednakże wydawane przez ten podmiot warunki nie mogą determinować przystąpienia do wykonania przyłącza. Jest to samodzielna decyzja odbiorcy usług mającego później z przyłącza korzystać. Ewentualne wykonanie przyłącza niezgodnie z warunkami przyłączenia spowodowałoby odmowę zawarcia umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków (mógłby nie zostać spełniony warunek zapewnienia technicznych możliwości świadczenia usług), jednakże jest to już kwestia wzajemnych relacji między przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym a odbiorcą usług (zagadnienie cywilnoprawne), a nie przedmiot uchwały wydawanej na podstawie art. 19 ust. 5 u.z.z.w. (por. wyroku WSA w Białymstoku z 24 kwietnia 2018 r. sygn. II SA/Bk 879/17).

Nie istnieje również przepis ustawy uprawniający lokalnego prawodawcę do zobligowania przyłączanego podmiotu w akcie prawa miejscowego, do wykonania operatu geodezyjnego i dostarczenia go przedsiębiorstwu, co zostało sformułowane w regulaminie § 13 ust 5. Zapis ten w sposób nieuprawniony wkracza w materię uregulowaną ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane i z tego powodu należy uznać, że stanowi istotne naruszenie prawa (por. wyrok WSA w Warszawie z 17 grudnia 2020 r. VIII 598/20).

W konsekwencji powyższych ustaleń za błędne należy uznać stanowisko organu, że Rada nie wykroczyła poza zakres ustawowego upoważnienia, a zarzuty Prokuratora są w tej mierze bezzasadne. Jak bowiem wskazano i umotywowano powyżej, wszystkie zakwestionowane w skardze postanowienia uchwały ewidentnie wykraczają poza delegację ustawową. Powyższe naruszenia mają charakter naruszeń istotnych, zaś ich zakres uzasadnia wyeliminowanie zaskarżanej uchwały w zakwestionowanym zakresie.

Z powyższych względów, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., Sąd stwierdził nieważność § 10 ust. 9 oraz § 13 ust. 1, 3 i 5 Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, stanowiącego załącznik do zaskarżonej uchwały, o czym orzekł jak w sentencji.

